

VIROLET

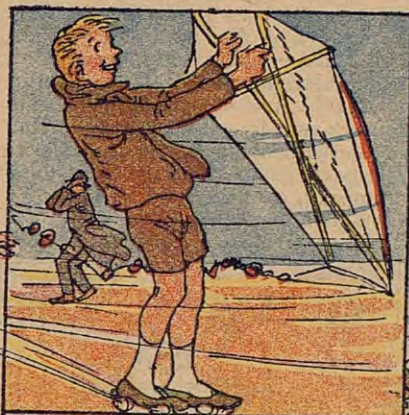
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

AVIADOR IMPROVISAT

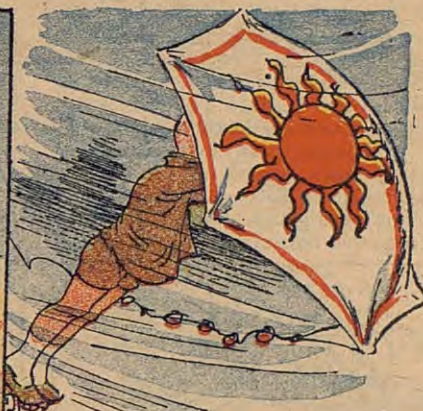
per MIRET

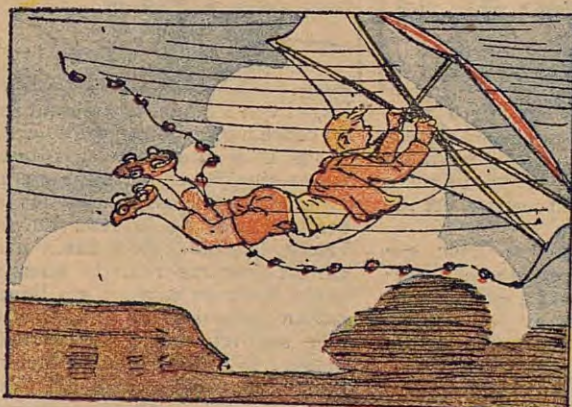
En Quimet estava cec de tan content (vull dir que no hi veia de cap ull) amb el que els Reis li havien dut.

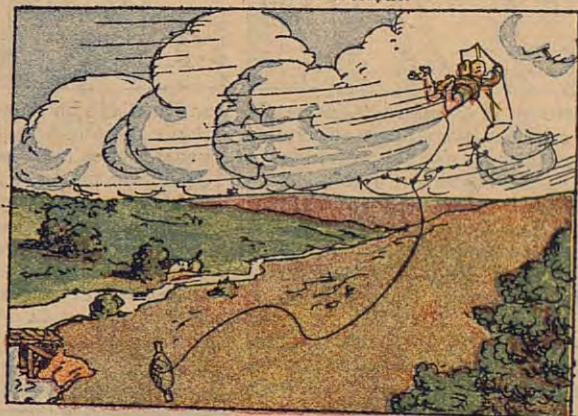
Es va girar un ventet que venia d'allò més bé amb els patins i l'estel que feia de vela.

Però el ventet s'anà tornant ventàs i l'embranchida d'en Quimet esdevingué talment un quilòmetre llençat.

Fins que una ratxada més furient se l'endugué espais enllà amb gran esverament de l'interessat.

Ja era en terme de Sant Cugat quan tingué la sort que li caigués de la butxaca el cabdell de fil de l'estel.

Amb tanta oportunitat fou vist això per un eixerit pagès, que collint l'extrem del cabdell, no tingué

més que anar cabdellant, cabdellant, fins a fer aterrirar sens novetat en Quimet que, dit si-

gui de passada, no les tenia totes i ja s'havia encomanat a tots els Sants.

Una aventura sense buscar-la

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Un cop refets amb les provisions que el jove Nazir els proporcionà, en Rafel preguntà ansiós si tenia esperança de fer-los fugir, perquè tenien entès que llur pell estava en perill. Nazir digué que havia d'esperar una ocasió favorable, però que de moment el que calia era no deixar-se decandir, que qui dies passa anys empeny. I d'aquesta manera, ara un ou, ara un tros de pa, Nazir no deixà de pensar en els seus nous amiguets, durant uns dies, esperant que l'ocasió d'alliberar-los es

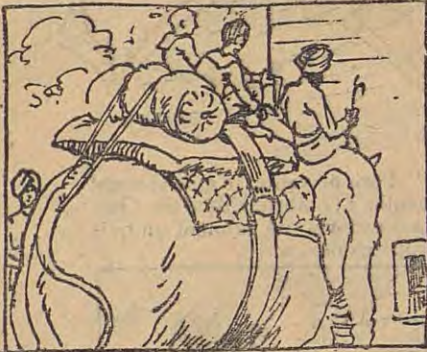

presentés. Entretant, el biliós Zulum-pal esperava inútilment que els dos joves presoners es rendissin per fam. No passava un dia sense que preguntés a Azin: — Encara no s'han resolt a parlar clar aquell parell de bèsties blanques? i Azin sempre tornava amb el mateix recado: — Per ara, no semblen dur pressa. Finalment Zulum-pal perdé la paciència: — Està bé si demà no han parlat, començarem a donar los assots, fins que es decideixin.

No trigà molt en arribar a oïdes

del simpàtic Nazir el terrible plan pe dia següent i comprengué que havia arribat el moment d'actuar ràpidament, per tal d'alliberar els dos companys de secta (car ell creia que realment eren sectaris de Looeck) Nazir pensà en Melàs, el formidable elefant, tan intel·ligent i tan «bona persona». Corregué de seguit a avisar els seus amics que estessin a punt i els digué el que havien de fer i tot seguit se'n anà a buscar a la quadra el formidable i dòcil Melàs, el qual per indicació de

Nazir introduí la trompa per l'es ret finestró i en Rafel que s'havia enfilat damunt d'en Quimet s'agafà fortament a ella, passant a l'exterior; amb una corda, entre Nazir i Rafel aconseguiren fer fugir també en Quimet. Amb gran sorpresa Rafel i Quimet pujaren amb prodigiosa facilitat, ajudats per la trompa de Melàs, al cim de l'enorme paquiderm.

I amb gran silenci, sense despedirse, com era la convingut, partiren en l'elefant, guiats pel vell Rajhna. — On

anaven? No ho sabien pas, però partien contents, no sabien el que els esperava, mes amb tal de veure's lluny de Zulum-pal ja el cor els prenia nova volada, sense pensar si sortien del foc per caure a les brases.

Melàs caminava segur bosc endins. Als dos nois els apenava l'haver-se de separar de Nazir, l'únic amic que la sort els havia deparat des de que comencaren llur desventurada aventura.

— «Ravana»! deia a l'orella de Me-

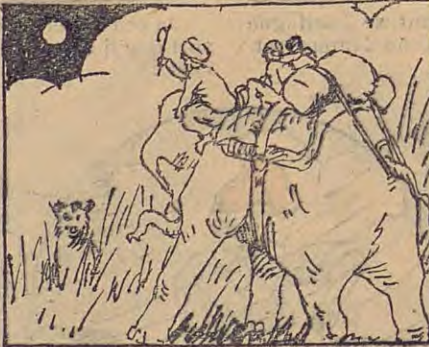

làs, el vell Rajhna, i l'elefant semblava rebre'n gran joia, perquè accelerava el pas amb aire animós. És que «Ravana» significava per ell que anaven a la jungla, a travessar aquelles espesses boscuries de la seva llunyana joventut, feia un segle o dos... a refrescar els seus records, de quan se les havia amb els tigres i els lleons! No sabien per què i Rafel i Quimet de seguit sentiren una gran confiança en Melàs i en Rajhna que tan fàcilment el guiava per aquells abruptes camins, a

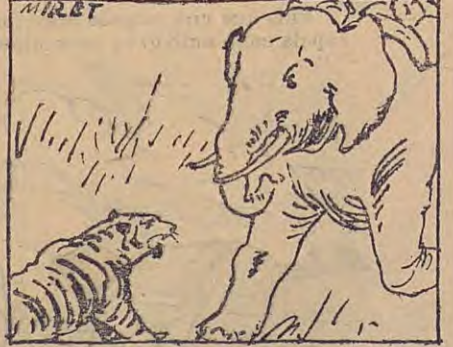

través la fosca nit. Els recordava (no n'era poc de diferent!) aquelles anades al mas, amb el vell Ramon, en la tronada tartana, tornant de rodolar de l'un mas a l'altre quan arribaven ja tart al poble. El vell Rajhna empenyava un garfi de ferro amb el qual menava Melàs, però no era necessari molestar l'animal per fer-lo pujar o baixar que amb sols apuntar-li ja es dava per enterat.

La lluna començà a il·luminar-los

amb gran oportunitat, ja que de sortir abans quan encara podien ésser vistos els hauria fet un trist favor, però ara ja lluny del catau de Zulum-pal no feia sinó fer atractiu el misteriós viatge. Rafel i Quimet s'havien habituat a passar-ne de crespes, per això ara amb tot i la intriga, i l'ansia pel resultat final, no deixaven de disfrutar d'aquell singular passeig. Quan més encantats estaven, contemplant aquelles contradades, els sorprené un estrany

defici de Melàs. — Es una parella de tigres, els digué Rajhna, i Rafel i Quimet es quedaren grocs, sense respirar. Rajhna en obrir i tancar d'ulls descavalcà els dos amics i sense saber com s'ho havia fet, es trobaren cada un amb una teia encesa a la mà, mentre Melàs s'aprestava a la batalla amb els dos atacadors. Rajhna semblava molt segur del resultat de l'espantós combat.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

BENAURAT PIANO!

— La meva filla toca força bé, llàs-

tima que el piano sigui una mica sord!
— Caram de piano! Com l'enveja!

PREVISIO

— On anirem a istiujejar? A la Costa, a Mallorca, al Vallès...?

— Jo aniria al Pirèneu.

— I ca. No veus que les muntanyes tapen la vista!

MIDA EXACTA

— Pere! — féu la senyora Ramona al seu marit. — Vés a la tenda i compra una col valenciana.

— La vols gaire grossa? — demanà el senyor Pere.

— Com el teu cap! — féu enutjada la senyora Ramona.

Però el senyor Pere ho prengué al peu de la lletra.

Camí de la tenda trobà el seu amic Joan.

— On vas? li demanà aquest.

— A la tenda a comprar una col de tamboret per la dona — respongué l'avorrit senyor Pere. — I m'empipa perquè el botiguer es creurà que la dona em mana a mi!

— Home — féu en Joan — vina a casa, a l'hort, i podràs triar la que vulguis sense que ningú se n'enteri.

Així ho varen fer. El senyor Pere entrà en l'hort i en Joan es quedà a la porta de casa prenent la fresca. Al cap de poc acudí una veïna alarmada:

— Joan, Joan! tens un home a l'hort que està arrencant totes les cols i portant-ne la mida amb el seu barret!

UN PINTOR

va contractar la feina de donar dues capes de pintura a l'oli a una tanca. Es posà a treballar al matí i cap allà a migdia ja havia acabat.

El propietari de la tanca s'hi apropà i digué:

— Heu anat molt de pressa, ja ho veig, però em sembla que només heu dat una capa i el tracte eren dues.

I el pintor respongué:

— És que per acabar més aviat he barrejat la pintura de les dues capes i les he donat ambdues alhora.

ESTALVI

En Rascabossa, l'avar, s'havia comprat un automòbil.

No perquè volgués lluir ni perquè estès cansat d'ésser avar, no. Però s'esqueia que tenia un germà a Viladecans, el qual li donava dinar de franc tantes vegades com hi anava, i en Rascabossa calculà que amb l'auto podria anar-hi tres vegades cada dia: esmorzar, dinar i sopar.

Naturalment, l'havia comprat a la *Feria del Automòvil Usado* on n'hi havia comptat sols 1.200 pàfies (era un Ford bastant fluix) i l'home estava tot content de la seva econòmica adquisició.

Però no comptava amb la pana i la pana esdevingué, com era fatal.

Al segon dia de fer son triple viatge a Viladecans, el Ford restà deturat vora el pont de Sant Boi i positivament refusà de seguir avant amb inequívokes senyals.

En Rascabossa començà per fer ço que acostumen tots els automobilistes en casos semblans: obrí el *capeau*, tocà el carburador, provà les bugies i la *magneio*, obrí les purgues... etc.

Veient que res no en treia, estengué un drap a terra i es ficà sota el xassis per cercar la causa de la immobilitat de l'auto.

Desgraciadament, en Rascabossa era un fumador empedreït i en ficar-se sota l'auto ho féu amb la pipa a la boca i la pana casualment consistia en un degotament de la conducció de benzina. Així que estigué instal·lat sota la màquina el foc de la pipa inflamà la benzina escapada. Es produí una semi-explosió i en Rascabossa eixí de sota l'auto ràpidament, amb la cara tota fumada.

Però en mirar-se en el vidre del parabrisa esclatà en un crit de joia en veure que la flama li havia recremat pèl i cabells!

— Quin estalvi! Justament avui que havia d'anar a cal barber a afaitar-me i pelar-me!

per En GUILLEM D'OLORÓ

LA CONDICIO

La senyora Maria va a l'ogar un p's, i prèvia la discussió sobre el preu l'aigua, el gas i el caràcter de la portera, per fi diu al procurador

— Suposo que en tota l'escala no hi deu haver cap gos que bordi.

— No senyora, res d'això. Ni gossos ni gats.

— Així bé. Em quedaré el pis. Es perquè jo tinc dos foxterriers que es passen la nit bordant, i si n'hi hagués algun altre ja no podria aguantar més.

PROBLEMA

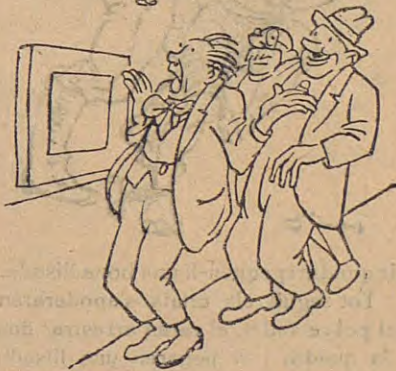
— Mamà, els que porten dol han de dur roba negra per dormir?

— No! i ara!

— I doncs, que no estan tan tristos de nit com de dia?

LA CRITICA

— Veieu aquest quadre! — feia el crític d'art. — Veieu les pretensions d'aquest pintor! Per tal de atreure les mirades del públic devés la seva pintura hi ha pintat una mosca. Però el

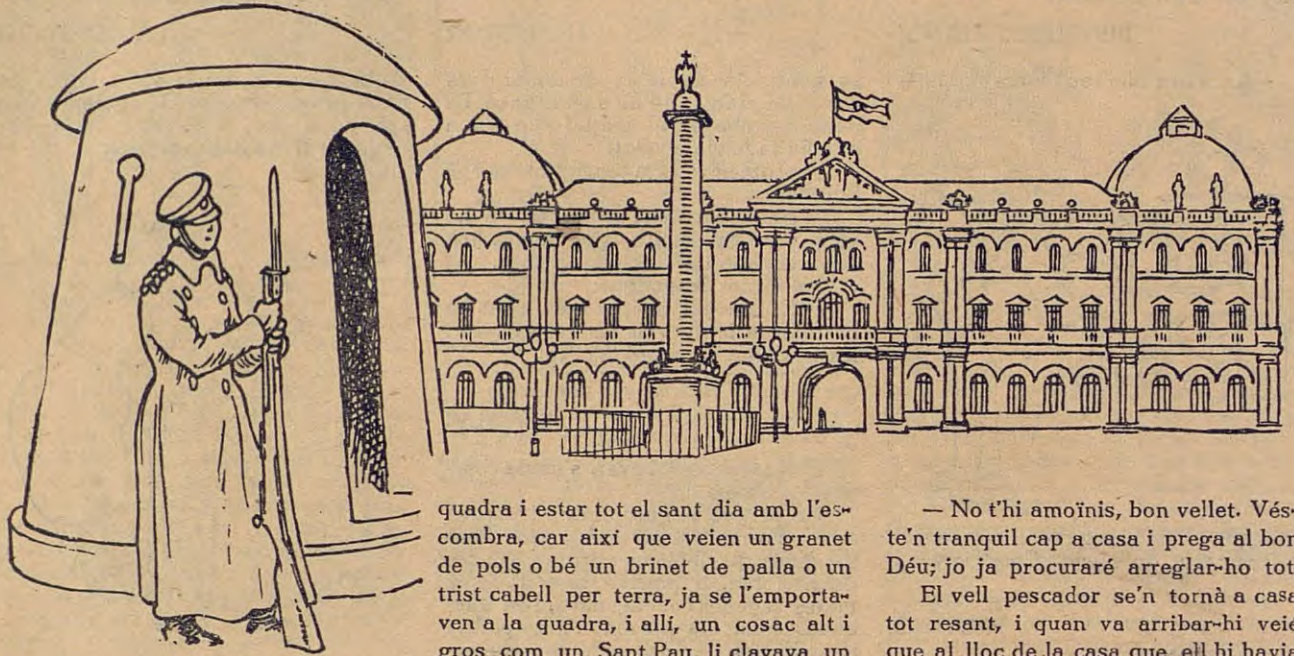

mal no és aquest sinó que la mosca està molt mal pintada. Més aviat hom diria que és una taca de tinta o un forat de la tela. Vaja unes mosques que pinta aquest senyor! Sembla que no n'hagi vist mai cap!

I la mosca, en aquest moment, es posà a volar. Era de debó.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

EL PEIXET D'OR

(Continuació)

adreçant-se als criats que hi havia allí al costat, els ordenà: — Agafeu aquest miserable pescador que té la pretensió d'ésser el meu marit, emporteu-vos-e

a la quadra i pegueu-li una bona llisada.

Tot seguit els criats s'apoderaren del pobre vellet, el varen arrastrar fins a la quadra i li pegaren una llisada que amb prou feines es podia tenir dret. Després la seva dona el va nomenar escombriaire de la casa, amb l'ordre rigorós de tenir-ho tot sempre ben net baix pena de la vida.

Des d'aquell dia el pobre vellet va començar una vida plena d'amargors i humiliacions: Tenia de menjar a la

quadra i estar tot el sant dia amb l'escombra, car així que veien un granet de pols o bé un brinet de palla o un trist cabell per terra, ja se l'emportaven a la quadra, i allí, un cosac alt i gros com un Sant Pau, li clavava un tip de xurriacades que el deixava mig baldat.

— Quina dona més dolenta, la meua! — pensava el pobre vellet, amb els ulls plens de llàgrimes. — Jo he aconseguit per ella tot el que ha demanat sense demanar res per mi, i ella m'ho ha pagat sempre amb els tractes més cruels i fins ha arribat a negar que fos la meua muller!

No va pas durar gaire tot això. La vella es va cansar aviat del seu paper de governadora i va fer cridar el seu marit a la presència d'ella:

— Vés-te'n immediatament a la platja i digues-li al Peix d'Or que no vull ésser més dona del governador; que d'ara endavant vull ésser Tsarevna (1).

El vellet, tot carregat de por, se'n va anar a la platja, i cridà:

— Peixet d'Or, bon Peixet d'Or! Posat de cua a mar i de cap a mi!

El Peixet no tardà gaire a anar-hi.

— Què vols, bon vellet?

— Ai, pobre de mi! La meua dona encara s'ha tornat més boja que abans! Ara ja no vol ésser dona de governador, sinó Tsarevna!

— No t'hi amoïnis, bon vellet. Vés-te'n tranquil cap a casa i prega al bon Déu; jo ja procuraré arreglar-ho tot.

El vell pescador se'n tornà a casa tot resant, i quan va arribar-hi veié que al lloc de la casa que ell hi havia deixat, ara s'hi alçava un sumptuós palau de marbre blanc amb les teulades i les cúpules totes d'or. Una guàrdia de cosacs donava escorta al castell amb les llances al puny; a la plaça d'armes que hi havia al costat del palau hi havia, tot format en peu de guerra, un nombrós exèrcit, i al darrera s'hi estenien uns jardins meravellosos que no tenien fi. La seva muller, en aquell moment, aparegué al balcó central vestida de Tsarevna, voltada de generals i de boiarsins, i començà de passar revista dels seus exèrcits. Totes les bandes de música sonaren l'himne reial, i els soldats tots llençaren llurs hurras d'entusiasme que eixordaven.

No va durar tampoc gaire tota aquesta fastuositat. La dona del pescador va començar ben aviat a desitjar quelcom més del que ja tenia i ordenà que cerquessin el seu marit i el duguessin a sa presència.

En oir aquesta ordre, tots els que voltaven la Tsarevna es posaren en

(1) Múller del Tsar.

perar i veure que no apareixia el Peixet, va tornar a cridar-lo amb totes ses forces per tercera vegada. Aleshores semblà que una força misteriosa

ja no vol ésser més Tsarevna; que ara vol ésser la deessa de les mars...

— Mira, bon vell, si tu haguessis sabut ocupar el lloc que et pertanyia des del primer moment, ara no et trobaries amb el que et trobes. Tu t'has deixat dominar des del principi per la teva muller, i matrimoni no vol dir ni domini de la muller sobre el marit ni del marit sobre la muller, sinó harmonia i acord entre tots dos. Del que ara t'ocorre, dóna'n la culpa a la teva muller per la seva cobejança insaciable, però pren-te també la part que et correspon per la teva debilitat i manca de caràcter!

I dient això el Peixet d'Or, desaparegué en les profunditats del mar.

El vell, tot apesarat, se'n tornà cap a casa, i quan va arribar-hi tingué tal impressió que quasi perdé els sentits. Al lloc en el qual hi havia ell deixat el riquíssim palau reial de marbre blanc i cúpules d'or, ara hi tornava a haver aquella barraca miserable i ruïnosa, i a la porta s'hi estava la seva dona asseguda a terra vestida amb quatre penjarolles, apedaçant la roba.

moviment, els nobles i els generals corrien d'una banda a l'altra, preguntant-se: «Qui deu ésser aquest vell extraordinari que la Tsarevna demana amb tanta urgència?»

Després de molt i molt buscar per tot arreu, varen trobar el pobre pescador en un corral fent neteja; el varen agafar i el conduïren a la presència de la Tsarevna. Ella, tot just el veié, li cridà:

— Vell taujanot! Vés-te'n immediatament a la platja i digues-li al Peixet d'Or que ja no vull ésser més Tsarevna. D'ara endavant vull ésser la deessa de tots els mars del món, perquè tots els mars i tots els peixos d'or m'obeeixin!

El bon vellet volgué negar-se a donar compliment al que la seva dona li demanava, però ella el va amenaçar en fer-li tallar el cap al moment si no complia les seves ordres. El vell pescador no tingué més remei que anar-se'n vers la platja:

— Peixet d'Or, bon Peixet d'Or! posat de cua a mar i de cara a mi! — va cridar; però el Peixet d'Or aquesta vegada no va eixir com les altres. Al cap de molta estona d'esperar i veure que el Peixet no sortia, el vell va tornar a cridar més fort per segona vegada. El Peixet tampoc va sortir aquesta vegada. Per fi, al cap de molta estona d'es-

somogués totes aquelles contrades; les ones, que fins aquell moment es revolcaven mansoies per la platja, devingueren com irades i prenién unes alçades fantàstiques. Les aigües blavoses anaren enfosquint-se de tal ma-

nera, que semblaven ben negres... Aleshores el Peixet d'Or tragué el cap a fora de l'aigua, i preguntà:

— Què més vols, bon vell?

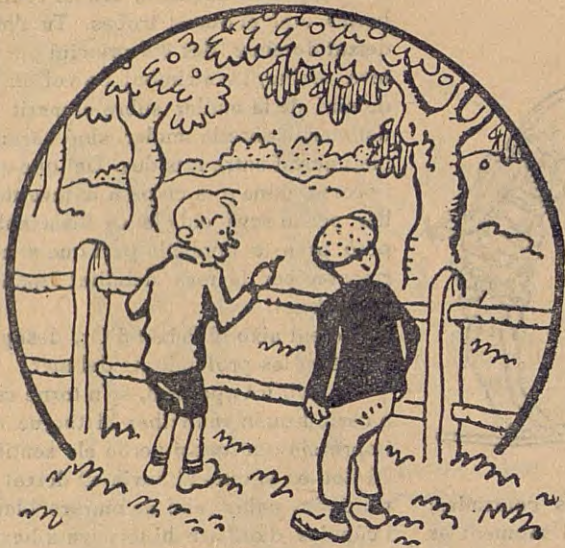
— Bon Peixet d'Or: Jo no sé què fer amb la meva dona; ara està furiosa amb mi i fins m'ha amenaçat en fer-me tallar el cap si no vinc a dir-te que

Tingueren de fer la mateixa vida que abans feien, i encara que cada dia el pobre pescador calava la xarxa al mar, mai més no pogué tenir la sort de pescar el meravellós Peixet d'Or.

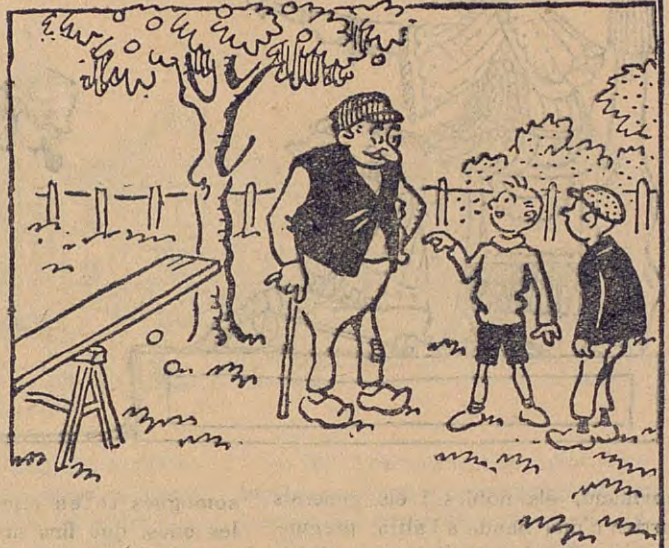
JOAN GOLS, adapt.

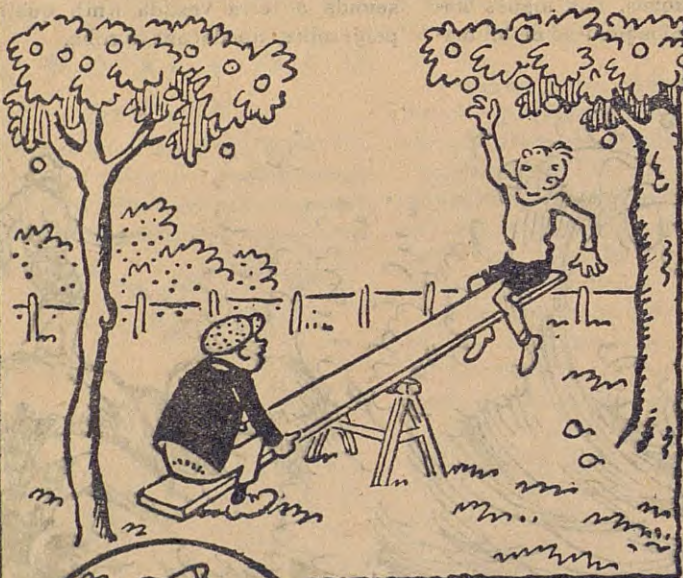
Les pomes

— Quina fruita més bonical
Poguéssim entrà una mical

— Que ens deixaria gronxar?
— Prou, prou, ja podeu passar.

— Ja l'hem enredat, pobre home!
— Quedarà sens ni una poma!

Però el guàrdia els ha filat
i al propietari ha avisat

I per paí el rressopó
dormiran a la presó.

— Cuillietes

UN RETALLET DE CADA COSA

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Pol Nord. — Punt de reunió, cada estiu, dels aficionats a les exploracions àrtiques, pesca de l'ós blanc i cacera de la balena.

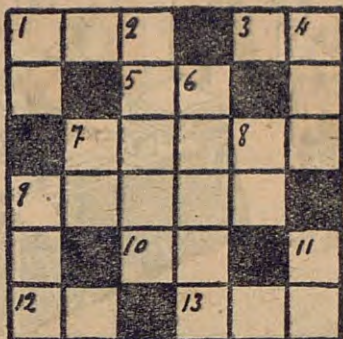
Ara s'ha posat de moda anar-hi en avió, sens dubte per arribar-hi més aviat. La carrera Pol Nord l'ha guanyada aquest any el famós Amundsen malgrat les afirmacions en contra d'altres que pretenen haver-hi arribat primer però que si hi van arribar no hi van deixar targeta i per tant no val.

Alguns pretenien anar al Pol Nord amb ski, però els intel·ligent en la matèria els en van dissuadir dient-los que l'ski-mal va pel Pol.

I ara que parlem del *skimal*, aquests senyors salvatges, he sentit dir que viatgen pel món amb el carretó dels gossos. Per falta de llenya no poden fer foc, però s'atipen de foca, i per escriure diu que usen l'alfabet morsa.

MARC POLO

MOTS CREUATS

Horitzontal: 1 Pomell de flors. 3 Negació. 5 Contracció de *a el*. 7 Lloc per predicar. 9 Anglès. 10 Abreviació de *Anno Domini*. 12 Pronom feble. 13 Al mar.

Verti al: 1 Nota. 2 Nom de dona. 4 Salutació familiar. 6 Nobles anglesos. 7 Possessiu femení. 8 Nord-Est. 9 Llodriguera. 11 Article.

DEL TEMPS ANTIC

Midas, el rei de la Frígia, després de l'aventura de l'or, no curà de sa eternà tonteria. En el seu reialme vivia un faune, o habitant pelut dels boscos, anomenat Màrsias, que era famós per son talent en tocar la flauta. Un dia, aquest famós flautista desafia el déu Apòl·lon a un concurs musical davant el poble frigi. Màrsias estava refiat que als frigis els agradava més la seva flauta que no pas la lira que tocava Apòl·lon.

Començà el certamen; els jutges, entre els quals hi havia Midas, eren tots frigis. Màrsias tocà la flauta meravellósament i tots restaren entusiasmats. Després tocà Apòl·lon la lira i restaren freds i hostils. Però Apòl·lon no es donà, sinó que en veure que amb sols sa lira no lograva entusiasmar els jutges, es posà a cantar acompanyant-se amb les cordes.

Llavors els jutges aclamaren Apòl·lon victoriós, tots, a excepció de Midas, qui estava entusiasmada amb l'ho-

me pelut i no volia deixar-lo perdre de cap manera.

Apòl·lon, irat contra Màrsias per sa gosadia d'oposar-se a un déu, el féu desxollar per un esclau escita, i a Midas, en pac als seu mal gust musical, li col·locà orelles d'ase.

Midas, naturalment, no volgué que sos súbdits s'enteressin del ridícul aditament que posseïa, però no pogué amagar-lo al seu barber al qual, però, amenaçà amb la mort si ho revelava.

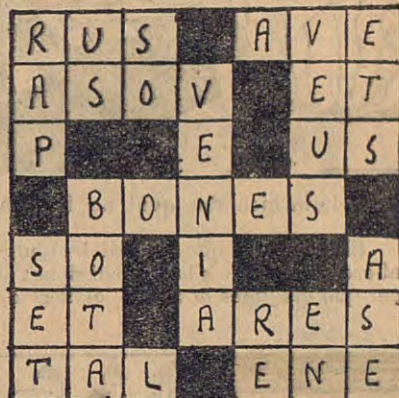
El pobre barber, afeixugat per aquell secret que li saltava a la punta de la llengua a cada moment, resolgué enterrar-lo. Anà als afores de la ciutat, féu un clot i cridà dintre: «El rei Midas té orelles d'ase!» Fet això, tapà el clot i se n'anà satisfet. Però al cap de poc brollà un canyar en aquell lloc, i en remoure el vent les canyes, aquestes repetien: «El rei Midas té orelles d'ase!», i així aviat fou el secret de l'ametller.

Solucions al número anterior

A la direcció jeroglífica:

Sant Llorenç de Munt, per Terrassa.

Als mots creuats:

FAULES D'ISOP

XV. — El gos i el cuiner

Un gos entrà en una cuina i, estant enfeinat el cuiner, arplegà un cor i fugí. El cuiner es girà i en veure'l com fugia digué: Sàpigues que arreu on siguis em guardaré de tu, car no m'has pres un cor sinó que un cor m'has donat.

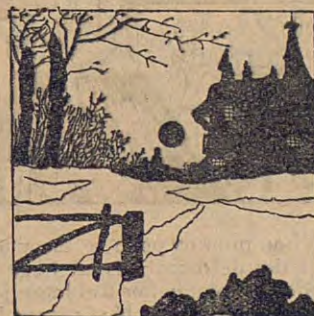
Moralitat: La faula demostra que sovint els contractes dels homes els esdevé nen lliçons.

VAGA DE CONSONANTS

U.a.i.a., ue. i.e.
 .ua.e. i.e. e.iu.ó?
 .ó. e.iu. a.e.a. i.a.,
 i.a.i.a. e.o...o.

Els *mistos* que van més malament, segons una autoritat en la matèria, no són els de l'estanc sinó els de la línia del Nord.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 418 — Josep Sanahuja

N.º 419 — F. Espinós

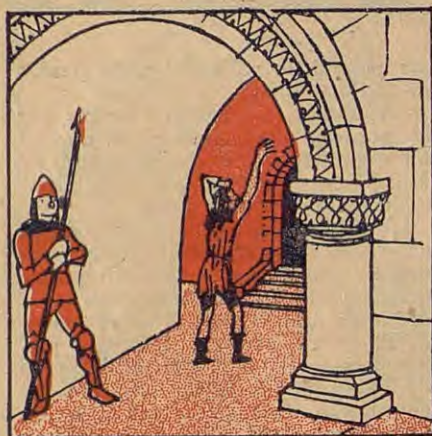
N.º 420 — Salvador Cadina N.º 421 — M.ª T. Almirall

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
 Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

EL VIOLÍ MÀGIC

(Acabament)

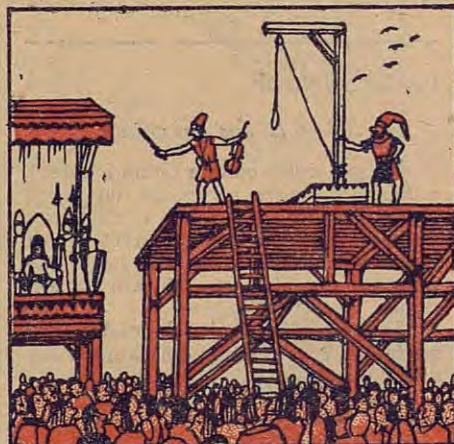
Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

El vell jueu entrà al palau del jutge cridant i lamentant-se, sense haver-se canviat el vestit per representar millor son paper de víctima, es presentà davant del magistrats i li relatà el que li

havia passat amb el músic del violí màgic. El jutge decidí fer agafar l'acusat i envià soldats a cercar-lo pels camins i no trigaren gaire a trobar-lo, encara rialler i cantant amb la bossa a la mà com qui res ha de témer.

Partat davant del jutge, es limità a declarar que ell no havia tocat el jueu per res ni li havia robat el seu or, sinó que el jueu l'hi havia donat voluntàriament per tal de no sentir més el

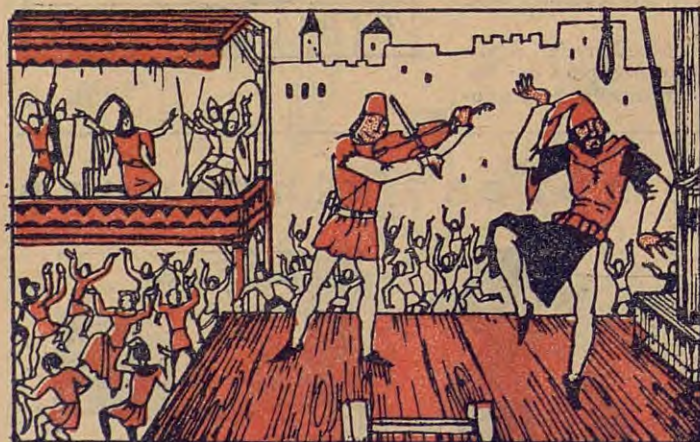
violí, la música del qual no li agradava.

El jueu negà que fos així i el jutge el cregué, car no s'havia mai donat el car que els jueus donessin el seu di-

ner amb tanta facilitat. Per tant, el noi va ésser condemnat a la forca com a saltejadors de camins.

Quan va ésser dalt del patíbul, demanà per parlar i li fou concedit. Lla-

vors dirigint-se al jutge li pregà que per darrera vegada li deixés tocar el violí. El jueu cridà que no li concedís sin però el tercer do del gnom féu que el jutge hagués d'accedir-hi per força.

Tan bon punt es posà a tocar tothom ballà des del butxí fins al jutge fins a quedar esllomats. Per fi el jutge ja sense alè li oferí el perdó si parava la mú-

sica i ell deixà de tocar i satisfet baixà l'escala amb el violí sota el braç.

Trobà a baix el jueu que mig mort de cansament estava ajagut a terra i li preguntà davant del jutge d'on ha-

via tret aquella bossa que li havia dat i el jueu hagué de confessar que era robada i així fou que el penjaren per lladre i en canvi el xicot es pogué quedar els diners.